

Hadewig liet haar blik door de keuken dwalen, over de standaard eettafel, naar het jaren 40-aanrecht, de Ikea-servieskast, de crèmekleurige gordijnen voor de openslaande deuren naar de binnenplaats.

Hester zei iets, Hadewig zei: 'Hm.'

'Vind je het wel lekker?' vroeg Hester. Hadewig zei: 'Ja.' Ze zuchtte, prikte doelloos in de pasta op haar bord.

'Zit je iets dwars?' vroeg Hester.

Geconcentreerd bewoog Hadewig een schijfje komkommer langs de rand van haar bord. Of haar iets dwars zat ... Ze keek naar Hesters korte, lichtblonde haar, de gebogen wenkbrauwen die ze zelf ook had, de tuttige blouse. Wat zou er gebeuren als ze vertelde waar ze al meer dan een week over nadacht, hoe zou Hester reageren als ze hardop zei wat ze zich al die tijd al afvroeg?

'Ik zie dat je ergens over nadenkt ...'

'Waarom ben je zo gewoon?'

Vragend trok Hester haar wenkbrauwen op.

'Ik bedoel: hoe komt het dat jij zo gewoon bent, zo ... net als iedereen, zo hetzelfde, terwijl ik juist een hekel heb aan dat gewone. Al die dingen van Ikea, van de Hema, spijkerbroeken, een inrichting van je huis met "neutrale kleuren" ...'

Ze zweeg even en vervolgde: 'Ik lijk helemaal niet op je. Je hebt me toch niet geadopteerd?'

Hester stootte een kort lachje uit.

'Nee, ik heb je niet geadopteerd. Ik ben echt je eigen moeder, ik heb je gedragen en gebaard en gezoogd-'

'Jajaja,' onderbrak Hadewig haar. 'Dat hoef ik allemaal niet te horen. Maar wat is het dan? Waarom heb je zo'n hekel aan mijn ongewone dingen, waarom mag ik niet anders zijn? Waarom mag ik geen mobieltje, mag ik niet op Facebook?'

Ze spreidde haar handen uit op de tafel.

'Waarom mag ik niet met gekleurde nagels naar school? Waarom mag ik niet de kleren dragen die ik wil? Waarom mag ik niet mezelf zijn?'

Ze stokte in haar stroom van vragen. Hester sloeg haar ogen neer en

mompelde: 'Hadewig ...'

Opeens kreeg ze het ijskoud, haar handen werden klam. Meteen daarna kreeg ze het zo warm dat ze dacht dat ze uit elkaar klapte. Ze wilde wel opspringen uit haar stoel, hard wegrennen, maar het gevoel zakte alweer. Met haar handen om de tafel geklemd keek ze om zich heen. Het aanrecht met de theepot, het vaatdoekje over de kraan, de plank aan de muur waar de mokken op stonden. Gewoon de keuken, niets bijzonders. Toch was ze net doodsbang geweest.

'Mam ...' zei ze. Hester was bang. Het was Hesters angst die ze gevoeld had. Angst dat ze opviel.

'Jij bent ook niet gewoon,' zei ze langzaam. 'Je doet alsof.' Ze hield Hesters blik vast en Hester zoog haar adem naar binnen, alsof ze zich schrap zette om ergens weerstand tegen te bieden. Toen schudde ze langzaam haar hoofd.

'Niet doen, Hadewig. Niet doen.'

'Wat doe ik?' vroeg Hadewig. Ze knipperde met haar ogen en liet Hesters blik los.

'Verstop je je?'

Hester knikte.

Waarvoor? dacht Hadewig. Voor wie? Ze wist dat ze dat niet kon vragen.

Hester opende en sloot haar handen op tafel, draaide aan haar zilveren ring, kneep haar vingers in elkaar.

'Ik heb ...' stamelde ze. Ze hield haar handen stil.

'Ik heb het voor jou gedaan. O mijn hemel, wat ben ik stom geweest. Voor jou, Hadewig. Ik dacht dat ik er goed aan deed.'

Ze schudde haar hoofd en woelde met haar linkerhand door haar haar.

'Je vindt vast dat ik het helemaal verkeerd gedaan heb, maar het leek me echt het beste op dat moment.'

Ze pauzeerde even, Hadewig merkte dat het haar moeite kostte haar moeder aan te kijken.

'Geloof me, Hadewig. Ik dacht dat ik je kon beschermen.'

'Beschermen?' vroeg Hadewig. 'Waarvoor?'

'Voor je toekomst,' fluisterde Hester. 'Voor je toekomst, Hadewig!' Ze

lachte, een nare, onechte lach waar Hadewig de rillingen van kreeg. 'Voor mijn toekomst? Wat bedoel je?' Het was of er opeens iets onheilspellends de keuken in geslopen was. Hester wendde haar blik af en mompelde: 'Het is erg gecompliceerd. En ik weet niet of ik het kan ...'

Om haar heen verscheen een waas en daardoorheen, ter hoogte van haar rechterborst, een zwarte vlek. Hadewig liet bijna haar vork uit haar handen vallen. Even later was alles weer gewoon. Hester had er niets van gemerkt.

'Het is gevaarlijk, Hadewig. Hoe meer je weet, hoe gevaarlijker het voor je is. En omdat je hier bent opgegroeid, is het heel moeilijk uit te leggen waar je vandaan komt.'

'Waar ik vandaan kom? Wat bedoel je? Komen we uit een ander land?' 'Zoiets,' antwoordde Hester.

'Maar ...' Hadewig begon boos te worden. Wat zat Hester toch vaag te doen? Waar had ze haar voor willen beschermen? Voor haar vader? 'Is het ...' begon ze, maar Hester onderbrak haar.

'Ik ben gevlucht, Hadewig. Met jou, om je te beschermen.'

'Ja, dat heb je al een paar keer gezegd. Maar waarvoor? Waar komen we vandaan, wat is er gevaarlijk?'

Hester antwoordde niet. Uiteindelijk zei ze: 'Niets, Hadewig. Vergeet het maar. Ik heb er niets over gezegd.'

'Wel waar. Je zei dat je gevlucht was, dat het gevaarlijk was waar we vandaan komen. Ergens waar het oorlog is? Of heb je ... heb je iets misdaan? Heeft het met mijn vader te maken?'

'O, Hadewig,' zei Hester. Het leek of ze op het punt stond te gaan huilen, zoals haar stem trilde en haar ogen vochtig waren. 'Wat hoor je hier niet thuis.'

'Zeg dan waar ik wel thuis hoor,' zei Hadewig. 'Vertel dan gewoon waar we vandaan komen, wie mijn vader is. Hoe heet hij, wat voor iemand is het? Of is hij dood?'

Hester schudde haar hoofd. 'Nee, dood zal hij niet zijn.'

'Wat is dat nou voor een raar antwoord!' Hadewig schreeuwde, ze kon er niets aan doen. Hester maakte haar zo wanhopig, met die vage

antwoorden waar ze niets aan had.

'Laat me dan alleen een foto zien, zodat ik in ieder geval weet of ik op hem lijk. Ik moet toch iets weten! Waarom heb je al die tijd gedaan of mijn vader niet bestond? Net gedaan of we gewoon hier vandaan komen? Waarom doe je zo!' Ze sprong op van haar stoel. Ze kon er niet meer tegen. Hester die daar maar zat, niks zei, niet eens meer leek te merken dat Hadewig er was, dat er nog een hele wereld was. Ze balde haar vuisten. Ze wilde wel slaan, haar bord oppakken en het naar Hester smijten, of tegen de muur en dat het dan in duizend stukjes uit elkaar spatte, de hele keuken vol met scherven en pasta met saus.

Ze hard ze kon kneep ze haar vuisten samen, ze spande al haar spieren om haar armen strak langs haar lijf te houden. Al zou ze dat bord gooien, Hester zou het niet eens merken. Ze beheerste zich. Ze draaide zich om en verliet de keuken.

Met een flakkerende vlam aan een lange lucifer stak ze de negen kaarsen in haar vensterbank aan. Langzaam, geconcentreerd, kijkend naar de vlammen die een voor een ontstonden en begonnen te dansen, weerspiegeld in de donkere ruit. Ze werd al wat rustiger. Gele vlammen met een dun, helblauw randje eronder dat de vlam vasthield, het roodgloeiende puntje van de lont en het hart dat geen kleur leek te hebben. Een leegte, een vacuüm. Ze zuchtte een paar keer diep, blies de lucifer uit, wachtte tot die helemaal gedoofd was en legde hem weg, keek nog even naar de brandende kaarsen. Haar woede was gezakt. Een van de kaarsen begon te lekken en het kaarsvet gleed langs de stomp omlaag. Op de vensterbank onstond een druppel die groter en groter werd, het kaarsvet vormde zich om de andere kaarsen, bereikte de rand van de vensterbank, verder en verder, gleed er langzaam overheen.

Hadewig keerde zich van het raam af, haalde haar dagboek uit de la en ging ermee op haar bed zitten.

Ik haat Hester, schreef ze, waarna ze naar de woorden staarde tot de letters voor haar ogen begonnen te dansen.

Onvergeeflijk, voegde ze eraan toe. Vijftien was ze en vijftien jaar lang had Hester voor haar verborgen gehouden wie haar vader was. In de vensterbank flakkerden achttien vlammetjes, van de kaarsen en hun weerspiegeling in het raam. Ze knipperde met haar ogen en blies ze uit. Naar Hester en haar leugens zou ze niet meer luisteren. Haar absurde regels bewaarde ze maar voor zichzelf.

Ze trok haar spijkerbroek uit en liet hem op de grond vallen. Een vormeloos hoopje stof, niets meer. Ze zou hem nooit meer aantrekken. De spijkerbroeken die nog in de kast lagen trok ze van de plank, op de grond, net als haar truien en modieuze blouses. Wat overbleef waren lange jurken en rokken, tunieken, vestjes en truitjes met ruches, koordjes en wijd uitlopende mouwen. Daaruit koos ze een lange, donkergroene jurk met een lage hals die haar geprononceerde sleutelbeenderen accentueerde, haar bovenlichaam nauw omsloot met knoopjes in het midden, tot in haar taille, met lange mouwen die wijd uitliepen in een brede rand van kant en een rok die in honderden plooien omlaag viel, tot haar enkels. Als een tweede huid zat hij om haar heen. Met haar ogen dicht draaide ze rond, ze luisterde naar het zachte ruisen van de stof, ze voelde de lichte aanraking ervan op haar huid. Vanaf nu zou ze alleen nog dit soort kleren dragen, wat Hester er ook van zei.